

Клуб «Мефісто»

Це Різдво мало стати дивом. А перетворилося на кошмар. На очах Джейн Ріццолі руйнується багаторічний шлюб її батьків, а подруга Мора зізнається у гріховних стосунках зі священником. Одне за одним відбуваються моторошні вбивства, схожі на ритуальні жертвоприношення. Шокована детектив Ріццолі починає свою звичну роботу: пошук убивці. Розслідування виводить Джейн на таємничий фонд «Мефісто», члени якого переконані: ці вбивства — справа рук демона, що ходить поміж людей. Що в їхніх словах правда, а що — вигадка? Що приховує директор фонду, Ентоні Сансоне? І чи справді його організація прагне допомогти, чи лишень зводить поліцію на манівці? Запитань так багато. А тим часом убивця вже готовий завдати нового удару...

ВДИВЛЯЮЧИСЬ В ОБЛИЧЧЯ ЗЛА

ТЕСС ГЕРРИТСЕН

КЛУБ МЕФІСТО

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

КСД

TESS

GERRITSEN

The Mephisto Club

A NOVEL

ТЕСС ГЕРРИТСЕН

Клуб «Мефісто»

РОМАН

Переклад з англійської Олени Оксенич

ХАРКІВ
2021 КСД

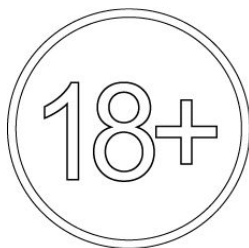
КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2021

ISBN 978-617-12-8955-0 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Gerritsen T. *The Mephisto Club : A Novel* / Tess Gerritsen. — New York : Ballantine Books, 2007. — 464 p.

Дизайнер обкладинки *Владлен Трубчанінов*

Геррітсен Т.

Г39 Клуб «Мефісто» : роман / Тесс Геррітсен ; пер. з англ. О. Оксеніч. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 384 с.

ISBN 978-617-12-8840-9

ISBN 978-0-345-47700-2 (англ.)

Це Різдво мало стати дивом. А перетворилося на кошмар. На очах Джейн Ріццолі руйнується багаторічний шлюб її батьків, а подруга Мора зізнається у гріховних стосунках зі священником. Одне за одним відбуваються моторошні вбивства, схожі на ритуальні жертвоприношення. Шокована детектив Ріццолі починає свою звичну роботу — пошук убивці. Розслідування виводить Джейн на таємничий фонд

«Мефісто», члени якого переконані: ці вбивства — справа рук демона, що ходить поміж людей. Що в їхніх словах правда, а що — вигадка?

УДК 821.111(73)

© Tess Gerritsen, 2006

© Depositphotos.com / Koufax73, обкладинка, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2021

Подяки

Кожна книжка кидає виклик, здається горою, яку майже неможливо підкорити. Та хоч як важко буває, я втішаюся знанням про те, що поруч мене стоять мої дивовижні друзі та колеги. Дуже дякую моїй незрівнянній агентці Мег Ралі та команді в агенції Джейн Ротросен. Ваша допомога — моя провідна зоря. Також дякую дивовижній редакторці Лінді Мерроу, з якою засяє будь-який письменник, Джині Сентрелло за ентузіазм протягом стількох років та Джиллі Гейлпарн за тепло й увагу. І Селіні Волкер з «Трансворлд» по той бік океану, яка не втомлюється бути моєю групою підтримки.

Нарешті, маю подякувати тому, хто зі мною найдовше. Мій чоловік Джейкоб знає, як важко бути одруженим із письменницею. І він усе одно поряд.

І винищ усіх духів нечестивців та дітей стражів, бо ж вони зіпсували людей.
*Книга Еноха 10:15, прадавній юдейський текст, II ст. до Різдва
Христового*

1

Вони скидалися на взірцеву родину.

Так думав хлопець, стоячи біля могили свого батька й слухаючи банальності з Біблії, які зачитував найнятий священник. Того теплого червневого дня, повного комашви, небагато людей зібралися, щоб оплакати смерть Монтег'ю Сола, — не більше дюжини, і багатьох із них хлопець бачив уперше в житті. Останні пів року він провів далеко від дому, у школі-інтернаті, тож декого з відвідувачів донині ніколи не зустрів. Та й більшість цих людей його взагалі не цікавила.

А от дядькова родина була дуже цікава. Цих варто було роздивлятися.

Лікар Пітер Сол був дуже схожий на покійного брата: худорлявий, на позір інтелігентний, у сов'ячих окулярах, тонке темне волосся вже стало на шлях неминучого облісіння. В Емі, його дружини, було кругле й приємне лице, і вона постійно стривожено зиркала на п'ятнадцятирічного небожа, наче їй так і кортіло роздушити його в обіймах. Їхньому синові Тедді було десять. Він мав худі руки й ноги, та й узагалі був маленьким клоном Пітера Сола, аж до сов'ячих окулярів.

А ще вони мали дочку Лілі. Шістнадцятилітню.

Пасма волосся вибились їй із хвостика й прилипали до обличчя від спеки. Їй було помітно незатишно в чорній сукні, і вона неспокійно похитувалася вперед-назад, наче готувалася зірватися з місця. Наче б воліла бути будь-де, тільки не відмахуватися від дзижчливих комах на цьому цвинтарі.

«Вони такі нормальні на вигляд, такі звичайні, — подумав хлопець. — Зовсім не такі, як я». А тоді їхні з Лілі погляди раптом зустрілися, і він затремтів від подиву. Наче впізнав рідну душу. У ту мить він майже відчував, як її очі зазирають у найтемніші куточки його свідомості, оглядають ті потайні місця, яких ніхто не бачив. Яких він нікому не показував.

Він стривожено відвернувся. Зосередився натомість на інших людях, що оточували могилу. Батьковій домоправительці. Юристі. Двох найближчих сусідах. Самих знайомих, які були тут для годиться, а не з приязні. Вони знали Монтег'ю Сола як тихого науковця, який

нещодавно повернувся з Кіпру, і дні його відтоді минали над книжками, мапами та уламками кераміки. Насправді цей чоловік був для них незнайомцем. Так само як його син.

Відправа нарешті скінчилася, і все зібрання суцільною амебою посунуло до хлопця, готуючись огорнути його співчуттям, висловити, як же їм прикро, що він утратив батька. Ще й так скоро після повернення до Сполучених Штатів.

— Принаймні твоя родина тобі допоможе, — мовив священник.

«Родина? Так, гадаю, тепер ці люди — моя родина», — подумав хлопець. До нього боязко наближався малюк Тедді, якого злегка підштовхувала мати.

— Тепер ти будеш моїм братом, — сказав Тедді.

— Невже?

— Мама підготувала для тебе кімнату. Поруч із моєю.

— Але ж я залишаюся тут. У батьковому домі.

Тедді спантеличено глянув на матір.

— То він з нами не поїде?

Емі Сол швидко промовила:

— Любий, ти не можеш жити зовсім один, тобі лише п'ятнадцять. Може, тобі так сподобається в П'юриті, що ти сам захочеш лишитися з нами.

— Моя школа — в Коннектикуті.

— Так, але навчальний рік уже скінчився. Авжеж, якщо захочеш, повернешся у вересні до своєї школи. А от на літо поїдеш із нами.

— Я не буду тут один. До мене приїде мати.

Запало мовчання. Емі з Пітером презирнулися, і хлопець знав, про що вони думають. Мати давно його покинула.

— Вона приїде по мене, — наполіг він.

Дядько Пітер м'яко відповів:

— Синку, про це ми поговоримо пізніше.

***

Уночі хлопець лежав у ліжку в домі свого батька й слухав, як унизу, в кабінеті, стиха перемовляються тітка з дядьком. У тому ж кабінеті, де Монтеґ'ю Сол останні місяці гарував над розшифруванням дорогоцінних уривків папірусу. У тому ж кабінеті, де п'ять днів тому з ним стався удар і він упав просто на стіл. Ці люди не повинні бути там, серед батькових коштовностей. Вони чужі в його домі.

— Він іще хлопчик, Пітере. Йому потрібна родина.

— Ми не можемо силою тягнути його в П'юриті, якщо він не хоче їхати з нами.

— Коли тобі п'ятнадцять, ти не маєш права голосу в таких речах. Вирішують дорослі.

Хлопець устав з ліжка, вислизнув із кімнати. Пробрався до середини сходів, щоб було краще чути.

— Та й до того ж зі скількома дорослими він мав справу? Твого брата рахувати не доводиться. Він так замотався в те мумійське ганчір'я, що, певно, і не помічав дитини під ногами.

— Емі, це несправедливо. Мій брат був хорошою людиною.

— Хорошою, але нетямущою. Не уявляю, яка жінка могла схотіти народити від нього. А тоді ще й лишила хлопчика Монті на виховання! Не розумію, яка жінка на таке здатна.

— Монті не так уже й погано його виховав. Хлопець прекрасно вчиться в школі.

— Такі в тебе мірки доброго батьківства? Хороші оцінки в дитини?

— Юнак ще й дуже врівноважений. Добре тримався на службі.

— Пітере, та він зацікавив. Ти сьогодні хоч одну емоцію в нього на обличчі бачив?

— Монті теж такий був.

— Холоднокровний?

— Ні, інтелектуальний. Логічний.

— Але ти розумієш, що під цією маскою хлопчина мусить ховати біль. Мені аж плакати хочеться — йому зараз так потрібна мати й він так наполягає, що вона по нього приїде, хоча ми всі знаємо, що цього не буде.

— Ми цього не знаємо.

— Ми тієї жінки навіть не бачили! Просто одного дня Монті написав із Каїра, що тепер у нього є син. Він так само міг і з очерету його дістати, як Мойсея.

Хлопець почув, як трохи вище рипнула підлога, і зиркнув туди, де починалися сходи. Його заскочила Лілі, пильно дивилася на нього понад перилами. Вона спостерігала, вивчала його, мов якусь екзотичну істоту, якої раніше не бачила, і тепер намагалася визначити, чи він небезпечний.

— Ой! — вигукнула тітка Емі. — Ти не спиш!

Дядько з тіткою щойно вийшли з кабінету й стали попід сходами, дивлячись на нього. Обличчя в них були дещо стривожені: він же міг підслухати всю їхню розмову.

— Ти добре почувашся, любий? — спитала Емі.

— Так, тітонько.

— Уже так пізно. Може, знову ляжеш?

Та він не поворухнувся. Затримався на сходах, уявляючи, як може житися з цими людьми, що можна дізнатися від них. Можна цікаво провести літо, аж поки мати не приїде по нього.

— Тітонько Емі, я прийняв рішення, — мовив він.

— Щодо чого?

— Щодо літа й того, де я хотів би його провести.

Вона негайно припустила найгірше.

— Я тебе прошу, не квапся! У нас дуже гарний будинок, просто над озером, і в тебе буде своя кімната. Хоча б у гості приїдь, перш ніж остаточно вирішувати.

— Але ж я вирішив залишитися з вами.

Його тітка замовкла, ошелешена. Тоді її обличчя осяяла усмішка й вона поспішила вгору сходами, обійняти його. Від неї пахнуло милом «Дав» та шампунем «Брек» — так звичайно, так пересічно. Усміхнений дядько Пітер тепло поплескав його по плечі — то був його спосіб привітати в родині нового сина. Їхня втіха була схожа на павутиння з цукрової вати, вона затягувала до їхнього світу, складеного з любові, світла та сміху.

— Діти будуть такі раді, що ти поїдеш з нами! — сказала Емі.

Хлопець зиркнув угору, але Лілі вже не було. Вислизнула непоміченою. «Доведеться за нею пильнувати, — подумав він. — Бо сама вона вже пильнує за мною».

— Тепер ти частина родини, — проголосила Емі.

Поки вони всі разом піднімалися нагору, вона вже взялася розповідати про плани на літо й усі ті місця, які вони відвідають, усі ті особливі смаколики, що вона для нього зготує. Голос у неї був щасливий, в ньому навіть проривався сміх — точно мати з новонародженим.

Емі Сол і не здогадувалася, що саме вони збиралися привезти до свого дому.

2

ДВАНАДЦЯТЬ РОКІВ ПО ТОМУ.

Можливо, це була помилка.

Докторка Мора Айлс затрималася біля дверей Церкви Богородиці Божественного Світла, не певна, чи варто заходити всередину. Парафіяни вже зібралися, тож вона стояла сама серед нічної темряви, і сніг, шепочучи, падав їй на непокриту голову. Крізь зачинені двері долинуло, як органістка почала грати гімн «Adeste Fideles»¹, — це означало, що всі вже всілися. Якщо вона хотіла до них приєднатися, був саме час увійти.

Мора вагалася, бо насправді не належала до кола вірян у цій церкві. Утім, музика кликала, так само як обіцянка тепла й розради в знайомих ритуалах. А тут, на темній вулиці, вона була сама. Сама на Святвечір.

Вона піднялася вгору сходами, до будівлі.

Навіть о цій пізній порі лави були заповнені родинами й заспаними дітьми, яких витягли з ліжечок заради опівнічної служби. Морине запізнення привабило кілька поглядів, і поки згасали останні акорди «Adeste Fideles», вона швидко прослизнула на перше ж порожнє місце в кінці зали. І майже одразу мусила знову підвестися разом з усіма: залунала музика, отець Деніел Брофі підійшов до віттаря й намалював у повітрі хрест.

— Нехай буде з вами спокій та милість Господа Бога-Отця нашого та Ісуса Христа, — прорік він.

— І з духом твоїм, — пробуркотіла Мора суголосно всім вірянам. Минуло стільки років без церкви, однак відповідь природно злетіла з вуст, надійно втовкмачена в дитинстві недільними службами. — Змилуйся, Господи. Змилуйся, Ісусе. Змилуйся, Господи.

Деніел не знав, що вона тут, і Мора повністю зосередилася на ньому. На темному волоссі, грації жестів, густому баритоні. Сьогодні можна було дивитися на нього без сорому, без зніяковілості. Сьогодні можна було витріщатися.

— Дай нам утіху в Царстві Небесному, де Він живе і править з тобою та Духом Святим, Господи єдиний навіки-віків.

Мора відкинулася на лаву, вона чула здавлене кахикання й пхинькання втомлених дітей. На вівтарі мерехтіли свічки, віншуючи світло й надію цієї зимової ночі.

Деніел почав читати:

— Ангел же сказав їм: «Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу...»

«Святий Лука, — подумала Мора, впізнаючи слова. — Лука-цілитель».

— «...І ось вам знак: Ви знайдете дитя сповите, що...»

Він замовк, раптом спинивши погляд на Морі. Вона подумала: «Невже тобі так дивно бачити мене тут, Деніеле?»

Священник відкашлявся, глянув у свої нотатки й продовжив читати:

— «Дитя сповите, що лежатиме в яслах»².

Тепер він знав, що вона сидить поміж його парафіян, та їхні погляди більше не зустрічалися. Ані під час «Cantate Domino» та «Dies Sanctificatus», ані протягом дароприношення та літургії євхаристії. Люди навколо підвелися й посунули вперед, за причастям, та докторка Айлс лишилася на місці. Якщо не віруєш, вкушати гостію й пити вино з іншими — лицемірство.

«Що я тоді тут роблю?»

Та все ж вона лишалася, поки проходили заключні обряди, благословення й розпуск вірян.

— Ідіть з миром во Христі.

— Дякувати Господу, — відгукнулися парафіяни.

Служба скінчилася, і люди почали розходитися, застібаючи пальта і вдягаючи рукавиці, доки човгали до виходу. Мора так само підвелась і, тільки ступила в прохід, помітила, що Деніел намагається привернути її увагу, безгучно натякаючи, щоб вона не йшла. Мора знову сіла, завважуючи зацікавлені погляди тих, хто проходив повз її лаву. Вона знала, що вони бачать чи принаймні що уявляють: самотня жінка, спрагла втішних слів священника у Святвечір.

Чи вони бачили щось більше?

Вона не дивилася на них. Людей усе меншало, а Мора дивилася просто перед собою, зосередившись на вівтарі. Думаючи: «Уже пізно, мені треба додому. Не знаю, що може з цього всього вийти».

— Привіт, Моро.

Вона підвела очі й зустріла Деніелів погляд. Церква ще не спорожніла. Органістка збирала свої ноти, кілька хористів надягали пальта, та в цю мить уся увага Деніела була зосереджена на Морі, наче в залі лишилася тільки вона.

— Давно ти не заходила, — мовив він.

— Певно, що так.

— Здається, з серпня?

«То ти теж лічив дні».

Він опустився на лаву поруч із нею.

— Здивований тебе тут бачити.

— Нині ж Святвечір.

— Але ти не віруєш.

— Обряди мені однаково подобаються. І пісні.

— Ти тільки для цього прийшла? Заспівати кілька гімнів?

Проголосити кілька разів «Амінь» та «Дякувати Господу»?

— Я хотіла послухати музику. Побути серед людей.

— Тільки не кажи, що ти сьогодні зовсім сама.

Мора знизала плечима, засміялася.

— Деніеле, ти мене знаєш. Я не надто товариська істота.

— Я просто подумав... ну, я припускав...

— Що?

— Що ти будеш з кимось. Особливо сьогодні.

«Так і є. Я з тобою».

Вони обоє змовкли, коли в прохід вийшла органістка з повною торбою нотних зшитків.

— Добраніч, отче Брофі.

— Добраніч, місіс Істон. Дякую за ваш чудовий виступ.

— То було чисте задоволення.

Органістка кинула останній допитливий погляд на докторку Айлс і рушила до виходу. Вони почули, як стукнули, зачиняючись, двері, і нарешті лишилися самі.

— То чому тебе так довго не було? — спитав Деніел.

— Ну, ти знаєш ці мої смертні справи — не дають спочити. Один із наших патологоанатомів мусив кілька тижнів тому лягти на операцію, довелося його підміняти. Я була зайнята, от і все.

— Завжди можна взяти телефон і подзвонити.

— Так, я знаю.

Він теж міг би, але не телефонував. Деніел Брофі ніколи не перетнув би межу, і, можливо, це було добре: їй доводилося боротися зі спокусою за них обох.

— Як твої справи? — запитала Мора.

— Ти знала, що минулого місяця в отця Роя стався удар? Я тепер поліційний капелан.

— Детектив Ріццолі мені розповіла.

— Кілька тижнів тому був на місці злочину в Дорчестері. Там, де офіцера застрелили. Бачив тебе.

— Я тебе не бачила. Треба було привітатися.

— Ну, ти була зайнята. Зосереджена, як завжди. — Він усміхнувся. — Ти буваєш дуже сердитою з виду, Моро. Ти це знала?

Жінка засміялася.

— Може, саме в цьому й проблема.

— Проблема?

— Я відлякую чоловіків.

— Мене ж ти не злякала.

«Як можна? — подумала Мора. — Твоє серце недоступне, його не розіб'єш».

Вона підкреслено глянула на годинника й підвелася.

— Уже пізно, і я стільки часу в тебе забрала.

— Не те щоб у мене були нагальні справи, — зауважив Деніел, прямуючи з нею до виходу.

— Маєш доглядати цілу паству душ. До того ж нині Святвечір.

— Як ти могла помітити, мені теж сьогодні немає куди податися.

Мора зупинилася, розвернулася до нього. Вони стояли самі в церкві, вдихаючи знайомі аромати воску й ладану, що несли спогади про дитинство, повне інших Святвечорів, інших служб. Про ті дні, коли відвідини церкви не викликали того сполоху, який вона відчувала зараз.

— Добраніч, Деніеле, — мовила вона, повертаючись до дверей.

— Побачимося ще за чотири місяці? — гукнув він навздогін.

— Не знаю.

— Я скучив за нашими бесідами, Моро.

І знову вона завагалася, піднісши руку до дверей.

— Я теж скучила. Може, саме тому нам краще обходитися без них.

— Ми не зробили нічого такого, чого слід було б соромитися.

— Поки ні, — м'яко відповіла Мора, дивлячись не на нього, а на важкі різьблені двері, що стояли між нею та втечею.

— Моро, не треба все так кидати. Я не розумію, чому б нам не підтримувати певні...

Він замовк. Дзвонив її мобільний.

Мора виловила його з сумочки. О цій порі дзвінок не віщував нічого доброго. Відповідаючи, вона відчувала на собі Денієлів погляд і власне тремтіння від цього погляду.

— Докторка Айлс, — сказала вона, удавано спокійно.

— Веселого Різдва, — озвалася детектив Джейн Ріццолі. — Здивована, що ви не вдома, спершу зателефонувала туди.

— Я пішла на опівнічну службу.

— Боже, та вже ж перша година. Хіба вона не скінчилася?

— Так, Джейн, скінчилася, і я саме йду з неї, — відповіла Мора, обрубуючи подальші запитання. — Що у вас для мене?

Докторка Айлс уже знала, що це не дзвінок ввічливості, а виклик.

— Адреса — Прескотт-стріт, 210, Східний Бостон. Приватний будинок. Ми з Фростом приїхали з пів години тому.

— Подобиці?

— У нас одна жертва, молода жінка.

— Вбивство?

— О так.

— Дуже впевнено говорите.

— Приїдете й побачите.

Вона поклала слухавку й побачила, що Денієл досі дивиться на неї. Але мить ризику, мить для слів, про які вони обоє могли пошкодувати, минула. Втрутилася смерть.

— Тобі треба працювати?

— Сьогодні чергую. — Мора опустила телефон назад до сумочки. — Рідних у місті не маю, тож сама зголосилася.

— Саме в цю ніч?

— Те, що нині Різдво, мало що для мене змінює.

Вона застігнула комір пальта й вийшла з будівлі в ніч. Він вийшов слідом за нею, і поки Мора торувала шлях до свого авто через свіжий сніг, Денієл дивився на неї зі сходів, а його біле вбрання тріпотіло під вітром. Озирнувшись, вона побачила, що він, прощаючись, підніс руку.

Він махав їй і тоді, коли вона вже поїхала геть.

- 1 «Adeste Fideles» («Прибудьте всі вірні») — традиційний різдвяний гімн у християнстві західного обряду. *(Тут і далі прим. перекл.)*
- 2 Євангеліє від Луки 2:10—12. Тут і далі цитати з Біблії наведено в пер. І. Хоменка.

3

Сині вогні трьох патрульних машин пробивалися крізь філігрань снігопаду, повідомляючи всім поблизу: тут щось сталося, щось жахливе. Намагаючись поставити свій «лексус» попід кучугуру, щоб могли проїхати інші автомобілі, Мора відчула, що подряпала бампер. О цій порі, на Святвечір, на цю вузьку вуличку звертали тільки автівки таких, як вона, із почту Смерті. Вона посиділа трохи, готуючись до виснажливих годин роботи, сині спалахи зачаровували втомлені очі. Кінцівки зааніміли, кров перетворилася на крижану кашу. «Прокидайся, — звеліла собі подумки. — Час ставати до роботи».

Докторка Айлс вийшла з автомобіля, і раптовий подих холоду звів увесь сон. Вона пройшла по свіжій сніговій пудрі, що білим пухом розліталася з-під її чобіт. Хоча було вже пів на другу, у кількох скромних будинках уздовж вулиці горіло світло і в одному вікні, прикрашеному трафаретними зображеннями оленів у польоті та льодяників, виднівся силует допитливого сусіда, який визирав зі свого теплого дому в ніч, яка не була вже ані тиха, ані свята.

— Агов, докторко Айлс? — гукнув до неї патрульний, знайомий з лиця старший коп. Було ясно, що він її точно знає. Усі вони її знали. — Як це вам сьогодні так пощастило, га?

— Можу запитати у вас те саме, офіцере.

— Гадаю, ми обоє витягли короткі соломинки, — засміявся він. — Веселого, так його, Різдва.

— Детектив Ріццолі вже там?

— Так, вони з Фростом відео знімають. — Коп указав на подібний до коробки будинок, запханий у ряд підтоптаних старіших будівель, у якому горіли всі вогні. — Вони, певно, вже на вас чекають.

Морину увагу привернув різкий звук: когось жорстоко нудило. Вона побачила білявку, яка, зігнувшись навпіл, притримувала довге пальто, щоб не замастити поділ, і блювала в кучугуру.

Патрульний пирхнув. Пробуркотів до Мори:

— Оце *нівроку* детектив відділу вбивств з неї буде. Приходить, така, наче зі знімального майданчика «Кегні та Лейсі»³. Командує тут. Авжеж, міцний горішок. А тоді заходить до будинку, один погляд, і вже блює в сніг.

Він зареготав.

— Я її раніше не бачила. Вона з відділу розслідування вбивств?

— Чув, саме перевелася з відділу боротьби з наркотиками й проституцією. Це комісару прийшла в голову блискуча ідея залучити до відділу побільше жінок. — Патрульний похитав головою. — Вона надовго не затримається, от згадаєте мої слова.

Жінка витерла рота, зробила кілька нетвердих кроків до ґанку й опустилася на сходи.

— Агов, *детективе!* — гукнув патрульний. — Ви б, може, відійшли з місця злочину? Якщо знову знудить, хай хоч не там, де збирають докази!

Молодший коп, який стояв неподалік, пирснув.

Білява детектив різко звелася на ноги, і яскраве мигтіння патрульних вогнів освітило мертвотно-бліде обличчя.

— Я хвилинку в машині посиджу, — пробелькотіла вона.

— Авжеж. Так і зробіть, мем.

Мора дивилася, як детектив повертається до прихистку свого авто. Які жахіття в тому будинку чигають на неї саму?

— Док, — покликав її детектив Баррі Фрост. Він саме вийшов з будинку й стояв на ґанку, зіщулившись у своїй вітрівці. Біляве волосся було розпатлане, наче він щойно виліз із ліжка. Хоча обличчя в нього завжди було бліде, жовтуватий полиск освітлення ґанку надав йому ще хворобливішого вигляду.

— Я так розумію, там усе погано, — мовила судмедекспертка.

— Не те, що хотілося б бачити на Різдво. От подумав, що варто вийти, ковтнути повітря.

Вона зупинилася біля сходів, зауважила мішанину слідів на присипаному снігом ґанку.

— Сюди можна?

— Так. Це сліди поліції Бостона.

— А що з іншими слідами, доказами?

— Ми тут нічого не знайшли.

— Злочинець що, залетів у вікно?

— Здається, підмів після себе. Ще видно сліди від віника.

Мора спохмурніла.

— Уважний до деталей.

— Зачекайте, ось ще всередині побачите.

Вона піднялася сходами, вдягнула бахіли й рукавички. Зблизька Фрост мав іще гірший вигляд: обличчя було видовжене, безкровне. Та детектив набрав повітря і ввічливо запропонував:

— Можу вас провести.

— Ні, побудьте тут. Ріццолі мені все покаже.

Він кивнув, але на неї й не глянув: дивився на вулицю з відчайдушною зосередженістю людини, яка намагається втримати вечерю всередині. Докторка Айлс залишила його наодинці з цією битвою й простягнула руку до дверей, готуючись до найгіршого. Ще кілька хвилин тому вона була зовсім виснажена й намагалася збадьоритися, а тепер відчувала, як напруження мов струмом пройшлося по нервах.

Вона ввійшла до будинку, затрималася на порозі. Серце калатало, хоча перед нею відкривалася цілком мирна картина. У передпокої була пошарпана дубова підлога. У відчинених дверях виднілася вітальня, обставлена дешевими меблями, що погано пасували одне до одного: продавленим диваном, кріслом-мішком, книжковою шафою, сколоченою з окремих планок та цільних блоків. Поки що тут ніщо не говорило про місце злочину. Жажіття були попереду, вона знала, що на неї чекають саме вони, бо бачила їхнє відображення в очах Баррі Фроста та на попелястому обличчі жінки-детектива.

Мора пройшла через вітальню до їдальні, де за сосновим столом стояли чотири стільці. Утім, її увагу привернули не меблі, а посуд, нібито накритий для родинної вечері. На чотирьох.

Одна з тарілок була прикрита лляною серветкою з плямами крові.

Жінка сторожко потяглася до серветки. Підняла її за краєчок і глянула на те, що лежало під нею на тарілці. Одразу ж упустила серветку й відсахнулася, хапаючи повітря.

— Бачу, ліву кисть ви знайшли, — пролунав голос.

Докторка Айлс рвучко розвернулася.

— Чорт, ви мене налякали.

— Хочете справді злякатися? — спитала детектив Джейн Ріццолі. — Ідіть за мною.

Вона розвернулася й повела Мору далі коридором. Як і Фрост, Джейн, здавалося, теж щойно встала з ліжка. Брюки були зім'яті, темне жорстке волосся сплутане. На відміну від напарника, вона крокувала безстрашно, бахіли шурхотіли по підлозі. З усіх детективів,

які регулярно з'являлися в залі для розтинів, саме Джейн найчастіше підходила до самого столу, схилялася над ним, щоб краще роздивитися, тож і зараз не вагалася, йдучи вперед. Це Мора відставала, раз по раз зиркаючи на краплі крові на підлозі.

— Тримайтеся цього боку, — звеліла Джейн. — Маємо тут нечіткі відбитки в обох напрямках. Якесь спортивне взуття. Усе вже підсохло, але не хочу, щоб ви щось розмазали.

— Хто повідомив про вбивство?

— То був дзвінок на 911. Одразу після опівночі.

— Звідки?

— З цього будинку.

Мора спохмурніла.

— Жертва? Вона кликала на допомогу?

— Голосу чути не було. Хтось набрав номер екстреної служби й залишив слухавку знятою. Перший патруль приїхав за десять хвилин після дзвінка. Патрульний побачив, що двері незамокнені, увійшов до спальні й мало не здурів. — Джейн зупинилася перед дверима й зиркнула на судмедекспертку через плече. З пересторогою. — Ось тут стає лячно.

Наче відрубаної руки було мало.

Джейн відійшла, дала Морі зазирнути до спальні. Жертви видно не було, лише кров. У середньому людське тіло містить близько п'яти літрів крові. Така ж кількість червоної фарби може заляпати всі поверхні в невеличкій кімнаті. Перед її ошелешеними очима постали саме такі екстравагантні плями, схожі на яскравий серпантин, сміливо розвішаний на білих стінах, меблях та білизні.

— Артеріальна, — зауважила Ріццолі.

Докторка Айлс могла тільки мовчки кивнути, простежуючи поглядом за арками потоків, читаючи моторошну історію, написану червоним на цих стінах. Коли вона вчилася на четвертому курсі й проходила практику в приймальному відділенні, якось бачила, як жертва вогнепального поранення стікала кров'ю на столі. Тиск у пацієнта падав, тож хірург-резидент з відчаю вдався до термінової лапаротомії, сподіваючись узяти під контроль внутрішню кровотечу. Він розрізав живіт і вивільнив фонтан артеріальної крові з розірваної аорти, який залив обличчя й халати лікарів. У ті останні божевільні секунди, поки вони працювали відсмоктувачами й пхали до рани

стерильні серветки, Мора не могла відвести очей від крові, її діамантового сяйва, м'ясного запаху. Вона опустила руку у відкритий живіт, за ретрактором, і тепло, що негайно просочило рукав її халата, здавалося втішним, мов тепла ванна. Того дня в операційній Мора побачила, який бентежний потік може створити навіть слабкий артеріальний тиск.

І тепер саме кров на стінах цієї спальні привернула її увагу, розкриваючи історію останніх секунд життя жертви. Коли було зроблено перший розріз, серце її ще билось, ще створювало кров'яний тиск: перша автоматна черга крові лишила високий арковий слід над ліжком. Кілька сильних ударів, і арка почала слабшати. Тіло намагалося компенсувати падіння тиску, звужуючи артерії, прискорюючи пульс. Та з кожним ударом серця воно порожніло, прискорюючи власну загибель. Коли тиск нарешті зовсім упав і серце зупинилося, фонтана крові більше не було, лише слабка цівка, останні краплі. Саме такий запис смерті Мора побачила на стінах і ліжку.

Тоді її погляд зупинився на тому, що вона майже пропустила за цими потоками. На тому, від чого за спиною аж сипнуло холодом. На стіні кров'ю було намальовано три перевернуті хрести. А під ними — загадкові символи:

— Що це означає? — тихо запитала Мора.

— Не маємо уявлення. Намагаємося зрозуміти.

Мора не могла відвести очей від напису. Вона зглитнула.

— З чим ми в біса маємо справу?

— Зачекайте, ви ще не все бачили. — Джейн обійшла ліжко й показала на підлогу з іншого боку. — Жертва тут. Принаймні більша її частина.

Тільки по той бік ліжка Мора побачила жінку, яка лежала на спині, оголена. Знекровлення надало шкірі алебастрового відтінку, і докторка Айлс раптом пригадала Британський музей, де виставлялися десятки уламків римських скульптур. Плин століть розтріскав мармур, відбив голови, відламав руки, лишаючи самі анонімні тулуби. Ось що вона побачила, дивлячись на тіло. *Розбиту Венеру. Без голови.*

— Здається, він убив її там, на ліжку, — сказала Джейн. — Це пояснює бризки на цій конкретній стіні та кров на матраці. Далі перетягнув її на підлогу, може, потребував твердої поверхні, щоб закінчити.

Джейн набрала повітря й відвернулася, наче раптом дійшла до межі й більше не могла дивитися на тіло.

— Ви сказали, що перший патруль приїхав за десять хвилин після дзвінка на 911, — уточнила Мора.

— Саме так.

— Те, що тут відбулося, — ампутації, відрізання голови — потребувало більше за десять хвилин.

— Ми це розуміємо. Навряд чи телефонувала жертва.

Рипнула під кроками підлога, обидві жінки озирнулися й побачили у дверях Баррі Фроста, який зовсім не хотів заходити.

— Приїхали криміналісти, — повідомив він.

— Нехай заходять. — Джейн трохи помовчала. — Вигляд у тебе не дуже.

— Гадаю, я ще молодець. Зважаючи на все.

— Як там Кассовіц? Вже поблювала? Нам тут не завадить допомога. Фрост похитав головою.

— Досі в машині сидить. Не думаю, що її шлунок до цього готовий. Піду по криміналістів.

— Заради Бога, скажи їй, хай яйця відростить! — гукнула Ріццолі навздогін, коли він вийшов. — Ненавиджу, коли жінки мене підставляють. Псують репутацію нам усім.

Докторка Айлс знову подивилася на тіло на підлозі.

— Ви знайшли...

— Решту? — закінчила за неї Джейн. — Так. Ліву кисть ви бачили. Права рука лежить у ванні. А тепер, гадаю, час показати вам кухню.

— Що там?

— Нові несподіванки.

Джейн рушила через кімнату до коридору.

Мора розвернулася до неї й краєм ока побачила себе в дзеркалі спальні. Відображення дивилося на неї втомленими очима, чорне волосся злиплося від розталого снігу. Але не власне обличчя змусило її заціпеніти.

— Джейн, — прошепотіла вона. — Погляньте сюди.

— Куди?

— У дзеркало. Ті символи. — Мора розвернулася й вдивилась у символи на стіні. — Бачите? Це дзеркальне зображення! Це не символи, а літери, які треба читати в дзеркалі.

Джейн подивилася на стіну, тоді на дзеркало.

— То це слово?

— Так. Тут написано *Peccavi*.

Детектив похитала головою.

— Навіть так це мені нічого не каже.

— Це латина, Джейн.

— І як перекладається?

— На мені гріх.

На мить жінки витріщились одна на одну. Тоді Джейн раптом реготнула:

— Оце так неймовірна заява. Думаєте, молитви до Діви Марії вистачить, щоб стерти цей конкретний гріх?

— Можливо, слово стосується не вбивці. Можливо, йдеться про жертву. — Вона подивилася на Джейн. — На *мені* гріх.

— Покарання, — припустила Ріццолі. — Помста.

— Це ймовірний мотив. Вона чимось розлютила вбивцю. Згрішила проти нього. Це — його розплата.

Джейн глибоко вдихнула.

— Ходімо до кухні.

Вона повела Мору коридором. Біля дверей зупинилась і глянула на неї, заляклу на порозі й надто ошелешену побаченим, щоб вимовити хоча б слово.

На вкритій кахлями підлозі було намальоване велике коло, нібито червоною крейдою. По колу на певній відстані розплилися п'ять калюж чорного воску, який розтав і вже застигнув. «Свічки», — подумала Мора. У центрі кола лежала відрізана жіноча голова — так, щоб очі дивилися просто на них.

Коло. П'ять чорних свічок. Це ритуальне приношення.

— І тепер я мушу їхати додому, до своєї донечки, — промовила Джейн. — Зранку ми всядемося навколо ялинки, розгортатимемо подарунки й прикидатимемося, що у світі панує мир. Але я думатиму про... цю штуку... яка витріщається на мене зараз. Веселого, бляха, Різдва.

Докторка Айлс зглитнула.

— Відомо, хто вона?

— Ну, я не тягнула сюди друзів та сусідів для точного впізнання. Гей, ви знаєте цю голову на підлозі кухні? Але, судячи з фото на водійському посвідченні, можна сказати, що це Лорі-Енн Такер. Двадцять вісім років. Каштанове волосся, карі очі. — Детектив різко засміялася. — Складіть докупи всі частини тіла, дець це й отримаєте.

— Що ми про неї знаємо?

— У сумочці знайшли корінець від чека. Вона працює в Музеї природничих наук. Ким саме — поки не знаємо, але якщо судити з будинку та меблів... — Джейн зиркнула на їдальню. — Заробляє вона небагато.

Почулися голоси та кроки, до будинку ввійшли криміналісти. Джейн негайно випросталася, щоб зустріти їх із подобою звичної для неї самовпевненості. Усім відома незламна детектив Ріццолі.

— Привіт, народе, — сказала вона, коли до кухні обережно ступили Фрост та двоє криміналістів. — У нас тут весело.

— Господи Ісусе, — пробелькотів один з криміналістів. — А де решта жертви?

— У кількох кімнатах. Гадаю, вам краще почати з...

Вона замовкла, різко напружилася.

Дзвонив телефон на кухонному столі.

Фрост стояв найближче.

— Що скажеш? — запитав він, дивлячись на Ріццолі.

— Відповідай.

Її напарник боязко взяв слухавку затягнутою в рукавичку рукою.

— Алло? Алло? — І знову поклав. — Дали відбій.

— Як визначився номер?

Фрост натиснув кнопку історії дзвінків.

— Бостонський.

Джейн узяла свій мобільний, подивилася на дисплей.

— Я спробую перетелефонувати, — сказала вона, набираючи номер. Послухала сигнали. — Не відповідає.

— Я перевірю, чи з нього телефонували сюди раніше, — сказав Фрост. Проглянув історію, кожен вхідний та вихідний дзвінок. — Так, ось дзвінок на 911. Десять хвилин на першу.

— Наш убивця проголосив про завершення роботи.

— Є ще дзвінок, перед цим. Кембриджський номер. — Він підвів очі. — П'ять хвилин на першу.

— То наш убивця телефонував звідси двічі?

— Якщо це був убивця.

Джейн пильно подивилася на телефон.

— Нумо, поміркуємо. Він стоїть тут, у кухні. Щойно вбив її й розчленував. Відрубав кисть, руку. Виклав голову тут, на підлозі. Для чого комусь телефонувати? Він хоче похвалитися? І кому тоді зателефонує?

— То перевірте, — запропонувала Мора.

Джейн знову взяла свій мобільний, цього разу набрала номер у Кембриджі.

— Дзвонить. Гарзд, це автовідповідач... — Вона замовкла й раптом різко глянула на докторку Айлс. — Ви не повірите, чий це номер.

— Чий?

Вона дала відбій і знову набрала номер. Передала телефон Морі.

Судмедекспертка почула чотири сигнали. Тоді ввімкнувся запис на автовідповідачі. Голос одразу ж здався бентежно знайомим.

«Ви зателефонували до докторки Джойс П. О'Доннел. Я хочу вас вислухати, тож залиште повідомлення, будь ласка, і я вам перетелефоную».

Мора натиснула кнопку й так само ошелешено подивилася на Джейн.

— Для чого вбивці телефонувати Джойс О'Доннел?

— Жартуєте? — перепитав Фрост. — Це її номер?

— А хто це? — запитав один із криміналістів.

Ріццолі глянула на нього.

— Джойс О'Доннел — упириця, — мовила вона.

[3](#) «Кегні та Лейсі» (1981—1988) — американський телесеріал про двох жінок-детективів.

4

Це було не те місце, де Джейн воліла б опинитися різдвяного ранку.

Вони з Фростом сиділи в її «субару», припаркованому на Браттл-стріт, і дивилися на велику білу резиденцію в колоніальному стилі. Коли Джейн була тут востаннє, стояло літо й садок перед будинком був бездоганно доглянутий. Дивлячись на нього тепер, у зовсім інший сезон, вона знову була вражена тим, з яким смаком підібрані деталі, від сизого оздоблення до красивого різдвяного вінка на дверях. Ковані ворота були прикрашені сосновими гілками з червоною стрічкою, а у вікно першого поверху було видно ялинку з мерехтливими прикрасами. Дивно. Навіть упирі святкують Різдво.

— Якщо ти не хочеш, — сказав Фрост, — з нею можу поговорити я.

— Думаєш, я не впораюся?

— Думаю, тобі буде важко.

— Важко буде не вчепитись їй у горлянку.

— Бачиш? Я саме про це. Твоє ставлення до цієї жінки тільки заважатиме. Ти вже мала з нею справу, і це на все впливає. Ти не можеш зберігати нейтралітет.

— Ніхто не зміг би, знаючи, хто вона така й чим займається.

— Ріццолі, вона робить те, за що їй платять.

— Шльондри теж так роблять.

«Тільки от шльондри нікого не кривдять», — подумала Джейн, дивлячись на будинок Джойс О'Доннел. Будинок, за який було заплачено кров'ю жертв убивств. Шльондри не входять до зали суду, пританцьовуючи, у стильному костюмі від «Сент-Джон» і не дають свідчень на користь м'ясників.

— Я просто кажу — намагайся зберігати спокій, гаразд? — сказав Фрост. — Ми не мусимо її любити. Але не можемо собі дозволити її бісити.

— Думаєш, я збираюся?

— А ти глянь на себе. Уже випустила пазурі.

— Це суто самооборона. — Джейн штовхнула дверцята машини. — Бо я знаю, що це стерво спробує встромити в мене свої.

Вона вийшла з автомобіля, вгрузла в сніг до литок, але майже не відчула, як крізь шкарпетки просочується холод: найгіршим було

не фізичне тремтіння. Детектив зосередилася на будинку, на майбутній зустрічі з жінкою, яка надто добре знала її потайні страхи. І знала, як ці страхи використати.

Фрост розчехнув ворота, і вони пішли розчищеною стежкою до будинку. Кам'яні плити вкрила крига, і Джейн так зосереджено намагалася не послизнутися, що, поки дійшла до сходів, уже почувалася невпевненою й вибитою з рівноваги. Не найкращі відчуття для зустрічі з Джойс О'Доннел. Не допомогло їй те, що, коли двері відчинилися, за ними стояла звично елегантна господиня: біляве волосся укладене в гладенький боб, рожева сорочка на гудзиках і слакси кольору хакі ідеально пасують до спортивної фігури. Джейн у поношеному чорному брючному костюмі, з мокрими від снігу відворотами штанів почувалася прохачкою біля дверей маєтку. «Саме цього вона від мене й хоче».

О'Доннел холодно кивнула.

— Детективи.

Господиня не відійшла від дверей одразу — пауза, що мала на меті продемонструвати: тут, на її території, головує вона.

— Можна ввійти? — нарешті запитала Джейн. Знала, що їх, звісно ж, пропустять. Гра вже почалася.

О'Доннел махнула рукою, запрошуючи їх у дім.

— Не так я хотіла б провести Різдво, — сказала вона.

— Я — так само, — відбила удар Ріццолі. — І впевнена, що жертва теж такого не хотіла.

— Як я вже казала, усі записи стерто, — мовила О'Доннел, ведучи їх до вітальні. — Можете послухати, але чути там немає чого.

Мало що змінилося, відколи Джейн була в цьому домі востаннє. Вона побачила ті ж абстрактні картини на стінах, ті ж східні килими насичених відтінків. Новою була лише різдвяна ялинка. У дитинстві Джейн їх прикрашали безсистемно, гілки були обтяжені різноманітними прикрасами, не всі з яких доживали до кінця Різдва в домі Ріццолі. І дощик — дуже багато дощук. Джейн називала такі ялинки лас-вегасівськими.

А на цій не було жодної нитки дощук. Жодного Лас-Вегаса в цьому домі. Натомість ялинка була прикрашена кришталевими призмами та срібними сльозинками, що відбивали зимове світло на стіни

танцівними цятками. «Навіть її бісова ялинка змушує мене почуватися неадекватною».

О'Доннел підійшла до автовідповідача.

— Ось усе, що наразі є, — мовила вона й натиснула кнопку.

Цифровий голос виголосив:

— Нових повідомлень немає.

Жінка глянула на детективів.

— Боюся, запис, про який ви питали, зник. Повернувшись додому, я прослухала і стерла всі повідомлення. Коли дісталася до вашого, у якому ви просили цього не робити, було запізно.

— Скільки всього було повідомлень? — запитала Джейн.

— Чотири. Ваше — останнє.

— Дзвінок, який нас цікавить, мав надійти близько десяти хвилин на першу.

— Так, і номер зберігся в електронному журналі.

О'Доннел натиснула кнопку, перемотала до потрібного дзвінка.

— Але хай хто телефонував, він нічого не сказав. — Вона подивилася на Джейн. — Повідомлення як такого не було.

— Що ви чули?

— Я вже казала. Нічого.

— Сторонні звуки? Телевізор, дорожній гамір?

— Навіть без тяжкого дихання обійшлося. Кілька секунд тиші, а тоді відбій. Саме тому я одразу ж його стерла. Не було чого слухати.

— Номер вам знайомий? — запитав Фрост.

— А мав би бути?

— Ми питаємо, щоб знати, — сказала Джейн з помітною жовтю в голосі.

Їхні з О'Доннел погляди зустрілися, і в цих очах Ріццолі побачила спалах презирства. «Я навіть уваги її не варта».

— Ні, цей номер мені незнайомий, — відповіла та.

— Ім'я Лорі-Енн Такер вам щось каже?

— Ні. А хто це?

— Уночі її вбили у власному домі. Дзвінок надійшов з її телефона.

О'Доннел помовчала й розважливо промовила:

— Це могла бути помилка.

— Навряд чи, докторко О'Доннел. Гадаю, дзвінок справді було адресовано вам.

— Для чого телефонувати мені й мовчати? Найімовірніше, вона почула повідомлення на автовідповідачі, зрозуміла, що помилилася, й повісила слухавку.

— Не думаю, що вам телефонувала жертва.

О'Доннел знову помовчала, цього разу довше.

— Розумію, — мовила вона.

Пройшла до крісла, сіла, але не тому, що не могла встояти на ногах. Вона мала цілком безтурботний вигляд: імператриця на прийомі.

— Ви вважаєте, що мені телефонував убивця.

— Здається, така ймовірність вас зовсім не бентежить.

— Я надто мало знаю, щоб бути збентеженою. Взагалі нічого не знаю про цю справу. То, може, розповісте мені?

Вона махнула рукою на диван, запрошуючи відвідувачів присісти. То був перший натяк на гостинність з її боку.

«Бо ж тепер ми маємо дещо цікаве, — подумала Джейн. — На неї повіяло кров'ю. Саме її прагне ця жінка».

Диван був білосніжний, і Фрост не одразу сів, наче боявся замастити оббивку. Та Джейн навіть не глянула, всілась у мокрих від снігу штанах і зосередилася на О'Доннел.

— Жертвою стала жінка двадцяти восьми років, — сказала вона. — Її вбили сьогодні вночі, близько опівночі.

— Підозрювані?

— Нікого не заарештовували.

— То ви не знаєте, хто вбивця.

— Я кажу, що ми нікого не заарештовували. Наразі йдемо за зачіпками.

— І я — одна з них.

— Хтось телефонував вам із дому жертви. Це цілком міг бути злочинець.

— І для чого йому, якщо припустити, що це «він», говорити зі мною?

Ріццолі подалася вперед.

— Ми обидві знаємо для чого, докторко. Бо ви цим заробляєте. Певно, маєте непоганий фан-клуб з убивць, які вважають себе вашими друзями. Знаєте, ви ж знаменитість поміж душогубців. Пані мозкоправ, яка спілкується з потворами.

— Я намагаюсь їх зрозуміти, от і все. Вивчаю їх.

— Ви їх захищаєте.

— Я нейропсихіатр. Значно краще кваліфікована давати свідчення в суді, ніж більшість свідків-експертів. Не кожному вбивці місце за ґратами. Серед них є дуже скривджені люди.

— Так, вашу теорію я знаю. Дайте хлопчині по голові, поспуйте лобові частки мозку, і він не нестиме жодної відповідальності за те, що скоїть після цього. Може вбити жінку, розрубати її на частини, а ви однаково захищатимете його в суді.

— То ось що сталося з жертвою? — Обличчя О'Доннел стало неприємно бадьорим, очі хижо загорілися. — Її розчленували?

— А чого ви питаєте?

— Просто хотіла б знати.

— Професійна допитливість?

О'Доннел відкинулася на спинку крісла.

— Детективе Ріццолі, я опитала чимало вбивць. З роками склала повну статистику мотивів, методів, схем. Тому — так, це професійна допитливість.

Вона помовчала й додала:

— Розчленування трапляється не так уже й рідко. Особливо коли це допомагає позбутися жертви.

— Цього разу все було не так.

— Ви точно знаєте?

— Це очевидно.

— То він виставив напоказ частини тіла? Зробив постановку?

— А що? Маєте хворих на голову дружків, які так люблять? Не хочете поділитись іменами? Вони ж вам пишуть, правда? Ваше ім'я відоме — докторка, яка любить подробиці.

— Якщо й пишуть, то зазвичай анонімно. Імен своїх не називають.

— Але листи ви отримуєте, — зауважив Фрост.

— Люди зі мною зв'язуються.

— Убивці.

— Або вигадники. Неможливо визначити, правду вони говорять чи ні.

— Гадаєте, деякі з них просто діляться фантазіями?

— І напевно ніколи їх не втілюватимуть. Вони просто потребують вираження своїх неприйнятних бажань. Усі ми маємо такі. Навіть найлагідніший чоловік часом мріє про те, що волів би робити

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ